

1009 2den Beh. af Lovf. ang. Besættelsen af Præsteemb. i Følgekirken. 1010

efter min Mening være bedst betryggede. Jeg kommer nu til § 3, til hvilken der er stillet Ændringsforslag i to modsatte Retninger. Det følger af mit hele Syn paa Sagen, at jeg maa stemme for det Forslag, der er stillet under Nr. 4, og som vil udvide Kvindernes Valgret. Der er faldet flere Bemærkninger om Kvindens Stilling. Der er sagt om Kvinden, at der skulde anvises hende hendes bestemte Plads, og der er udtalt et „Enten—Eller“, det vil sige, at enten skulde man slet ikke have nogen Kvinde med, altsaa heller ikke Enkerne, eller ogsaa skulde man medtage samtlige Kvinder tilhobe. Det er nu af det Slags Ytringer, som jeg ikke kan gaae ind paa. At opstille et saadant „Enten—Eller“, er Noget, som naturligtvis ikke er gennemførligt, og det er jo i ethvert Tilfælde upraktisk; der maa være indskrænkende Bestemmelser i alle mulige Forhold. Ja, naturligtvis kan der opstilles Idealer; jeg har saaledes hørt, at en meget anseet Mand har sagt, at Idealet for al Valgret her i Landet vilde være, at alle attenaarige Mænd og Kvinder i Landet uden Undtagelse skulde være valgberettigede. Ja, saadan Noget kan man sige, men jeg siger, at det er upraktisk, og uigennemførligt. Hvad der i saa Henseende er opstillet i selve Lovforslaget, nemlig at Enker skulde være valgberettigede, og hvad der forlanges i Ændringsforslagene, at ogsaa ugifte Kvinder i selvstændige Stillinger, naar de have naaet 30 Aars Alderen, skulde have samme Ret, billiger jeg fuldstændig. Jeg kan ikke indsee, hvorfor Kvinden ikke netop i dette Forhold skal være ligestillet med Mændene. Jeg kan ikke indsee, hvorfor en Enke, der repræsenterer en stor Bedrift, en stor Eiendom og en stor Familie, ikke skulde gaae ind i sin afdøde Mandes Stilling, og jeg kan ikke indsee, hvorfor en Kvinde, der ernærer sig selv, f. Ex. som Strædderpige, ikke skulde have samme Ret som en Mandsperson, der er Strædder. Spørges der: Hvad Skade kan der skee der-

ved? ja, saa vil jeg rigtig nok antage, at de, som ikke kunne gaae saavidt, maae blive et Svar skyldig. — Med Hensyn til Forslaget Nr. 10 vil jeg sige, at, hvis Ændringsforslaget Nr. 11 bliver forkastet, saa stemmer jeg for Nr. 10 og anbefaler mine Venner og dem, som ville tage efter mit Raad, at gjøre ligesaa. Jeg kan ikke gaae ind paa den Anskuelse, der er fremsat af den ærede Minister og tildeels ogsaa af det ærede 12te kongevalgte Medlem (Carlsen), at denne Betingelse, at der skal være Genstemmighed tilstede, vil være bedre for Menigheden, end naar Afgjørelsen overlades til en vis Majoritet. Men naar jeg stemmer for Ændringsforslaget Nr. 10, saa er det ogsaa en Selvfølge, at jeg stemmer for det af det ærede 12te kongevalgte Medlem stillede Ændringsforslag. Den Lov angaaende Valgmenigheder, som vi vedtog i Rigsdagen for et Par Aar siden, er efter min Formening en af de Arimeligheder, som det bliver sagt, at der saa tidt og ofte vedtages i Rigsdagen, og jeg vil, naar der er den mindste Leilighed til at faae en Forandring i denne Lov, ikke forsømme at give min Stemme dertil. Men videre kan jeg ikke følge det ærede 12te kongevalgte Medlem paa hans Bei; thi han tilføiede, at, hvis hans Ændringsforslag ikke blev vedtaget i Forening med Forslaget under Nr. 10, vilde han stemme imod Loven. Det kan jeg ikke; det er efter mine Begreber altfor tidligt at stille sig paa det Stade at stemme imod denne Lov. Nei, lad den gaae sin Gang, lad os see, hvad vi kunne faae ud af den. Dette Things Beslutning er ikke den endelige. Jeg for min Deel ønsker Loven held og Lykke paa dens videre Bane, og jeg har det Haab, at vi med Tiden nok gjensee den i en efter mit Begreb bedre Stikelse end den, hvori den gaaer fra os.

Formanden: Den 1ste Landstingsmand for 1ste Kreds har Ordet for en kort Bemærkning.